

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 6

Tongentaal in de Bijbel

De Bijbelse gave van tongen, die prominent aanwezig was tijdens de 33 jaar die beschreven zijn in het boek Handelingen, was de door God gegeven beheersing van een vreemde taal, met de mogelijkheid die te spreken alsof het om iemands moedertaal ging. Elke ervaring in deze tijd die op dit gebied wordt geclaimd en die niet in overeenstemming is met het voorbeeld in Handelingen 2, is een menselijk surrogaat voor de gave van God en als men het door laat gaan voor de Bijbelse ervaring, moeten we het als een satanische waanvoorstelling afwijzen.

Als dit als een hard en eigenzinnig oordeel overkomt, bedenk dan dat dit een weloverwogen oordeel en een onderbouwd standpunt is van iemand die het Woord van God al meer dan 52 jaar liefheeft, gelooft, leest, bestudeert en onderwijst. De lezer zal de juistheid erkennen als hij bereid is de Bijbel te openen en alle beweerde persoonlijke ervaringen te vergelijken met daarin is geschreven. 'Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad' (Jes. 8:20). Dit geldt ook voor alle zakenmensen, filmsterren en geestelijken. Zij zijn niet van dit onderzoek uitgesloten. Iemand wiens gedachten vervuld zijn van de feiten uit het Woord van God kan nooit de extatische geluiden, het gebrabbel, het schudden van het hoofd en het rollen met de ogen en andere opgeklopte verschijnselen aanvaarden als iets wat te vergelijken is met wat in de heilige Schriften voorkomt.

Gelet op het doel en het programma van God in de Handelingentijd en de korte tijd die daarvoor bestemd was (Rom. 9:28), is het vermogen om te spreken in elke taal die onder de omstandigheden vereist was een absolute noodzaak. Wat gedaan moest worden, zou zonder dit nooit gedaan kunnen worden. Om dat in te zien moeten we de situatie van dat moment onder ogen zien.

Het was een tijd waarin weinig onderwijs werd genoten en ook weinig werd gereisd. Elke stad had gewoonlijk zijn eigen taal of dialect en de mensen hadden weinig externe contacten. Als iemand 20 kilometer reisde, kreeg hij gewoonlijk al te maken met een ander dialect en als hij 30 kilometer reisde zou hij al te maken krijgen met een andere taal.

Wij die in de Verenigde Staten wonen kunnen ons dat bijna niet voorstellen. We reizen 5000 kilometer van de ene naar de andere kust en 2500 kilometer van grens naar grens en zijn steeds in staat om ons verstaanbaar te maken en om alles te verstaan. Ik heb ontdekt dat er maar één taal gedurende mijn hele leven nodig was om in dit hele grote land te werken, maar in de Handelingenperiode zou één taal slechts voldoende zijn geweest voor een paar weken werk, als dat werk uit evangelisatie bestond.

Zendingen hebben tegenwoordig nog met dit probleem te maken, maar er is geen gave van kant-en-klare kennis van een taal om hen te helpen bij hun taak, zoals er bestond in de Handelingenperiode. Tegenwoordig worden in het kleine landje Liberia, het oudste van de zelfstandige Afrikaanse republieken, met een oppervlakte ongeveer gelijk aan die van Ohio en slechts 1.290.000 inwoners (ongeveer de helft van Chicago), vijfenveertig talen gesproken. De officiële taal, het Engels, wordt alleen gesproken en verstaan door een kleine bovenlaag van de bevolking die het voorrecht heeft genoten van onderwijs. De Bijbel (of gedeelten ervan) is slechts in negen van de twaalf belangrijker talen vertaald. Dit alles maakt massale evangelisatie in dit kleine landje bijna onmogelijk.

Een enigszins vergelijkbare situatie bestond buiten (en zelfs binnen) het land Israël toen de discipelen bijeen kwamen op die gedenkwaardige Pinksterdag. Zij werden geconfronteerd met het feit dat er zeventien talen en dialecten werden gesproken door de mensen aan wie God op die dag Zijn boodschap wilde laten horen (Hand. 2:5,9-11). Deze Joden, die in het buitenland geboren waren, hadden het volste recht om het evangelie te horen in hun eigen moedertaal, precies zoals de 120 het hadden gehoord in die van hun. En dat gebeurde! Zij hoorden geen gemompel, ze hoorden geen gebrabbel en zij hoorden geen 'extatische geluiden.' Zij hoorden de boodschap van God in hun eigen taal (Hand. 2:8,11).

Gods programma, doelstelling en plan in de Handelingenperiode was om elke Israëliet op aarde de reddingbrengende boodschap van God te laten horen en een uitgesproken kans te geven om de mens Jezus, Israëls langverwachte Messias, als persoonlijke Verlosser aan te nemen of af te wijzen. Dit was de plechtige belofte van God die op schrift is gesteld: 'Maar naar hetgeen geschreven staat: Zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan' (Rom. 15:21). God kwam Zijn plechtige belofte na. 'Zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden' (Marc. 16:20). 'Maar ik vraag: hebben zij (Israël) het dan niet gehoord? Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan en tot de einden der wereld hun woorden' (Rom. 10:18).

Daarom verkondigden door God aangestelde mensen (apostelen) een door God geïnspireerde boodschap en verrichtten een menselijkerwijs gesproken onmogelijke taak in minder dan drieëndertig jaar. Op een of andere manier werd elke Israëliet op aarde bereikt, zowel in het land als in de verstrooiing. En om ervoor te zorgen dat er geen enkel oponthoud zou zijn, geen enkele misvatting en geen enkele behoefte aan gebrekkige menselijke vertaling, werd het evangelie altijd gebracht in de zuivere moedertaal van hen voor wie het bestemd was. Dit was de gangbare ervaring voor de getuigen. De 'gave van tongen' was zondermeer een zinvolle realiteit in de Handelingentijd. Het was een krachtig teken voor de ongelovige (I Cor. 14:22) en het was een wonder de God die mensen dit vermogen gaf waardig. De mensen die in deze tijd hun 'blah, blah, blah, glo, glo, glo, tikkie, takkie, monie, monie' door laten gaan voor hetzelfde wonder dat God in de Handelingenbedeling heeft gedaan, moesten zich schamen. Wij wijzen deze menselijke uiting van onverstaanbare geluiden af als niets anders dan lachwekkende menselijke nep.

De Here Jezus had aan de gelovigen die waren aangesteld als getuigen beloofd dat zij 'in nieuwe tongen' zouden spreken (Marc. 16:17; Hand. 1:8). Het woord 'spreken' betekent zonder meer het uiten van woorden (en niet van slechts klanken), het mondeling tot uitdrukking brengen van gedachten met gebruikmaking van woorden en niet een herhaling van onverstaanbaar gebrabbel. Als we zeggen: 'Hij spreek Spaans', bedoelen we dat hij zichzelf uitdrukt in de taal van de Spaanse mensen. We bedoelen niet dat hij Spaanse klanken voortbrengt. Het Griekse woord dat vertaald is met 'spreken' (*laleō*) komen we 295 keer in het Nieuwe Testament tegen en elke keer, zonder enige uitzondering, heeft het de betekenis van het voortbrengen van begrijpelijke conversatie.

Op die Pinksterdag, toen het vermogen om in een vreemde taal te spreken voor het eerst werd gegeven, woonden er in Jeruzalem Joden, godvruchtige mensen uit elke natie onder de hemel (Hand. 2:5). Onder hen werden zeventien talen en dialecten aangetroffen. Deze mensen kenden waarschijnlijk wel een beetje Hebreeuws, wat zij zelden gebruikten, en natuurlijk een mondje Aramees, afhankelijk van de duur van hun verblijf in Jeruzalem. Maar de taal die zij vloeiend spraken en zonder problemen konden begrijpen was de taal van het land waar zij waren geboren en waar zij lang hadden doorgebracht. Het verbaast ons dus niet dat zij versteld stonden toen eenieder onder hen één van de 120 discipelen hoorde spreken in zijn eigen taal (Hand. 2:6). Ze wisten dat deze mannen uit Galilea kwamen en zij vroegen zich af hoe het kwam dat zij die mensen konden horen spreken in de taal, waarin zij geboren zijn (Hand. 2:8). 'Wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken' (Hand. 2:11), luidde hun duidelijke getuigenis ten aanzien van dit wonder. Dit zijn de woorden van hen die aanwezig waren op die dag en hiermee is ontegenzeggelijk vastgesteld wat de Bijbelse gave van het spreken in tongen in werkelijkheid was.

De tongensprekers van tegenwoordig doen niet erg hun best te onderzoeken wat de waarheid van Handelingen 2 precies was. Zij hebben er een theorie aan verbonden die zij tevoren hebben samengesteld, nemen er een paar zinsneden uit en haasten zich naar I Corinthe 14, een hoofdstuk waarover een groot gebrek aan begrip en oprechte uitleg heerst. Hiermee wordt hun doel plezierig gediend en de ongegronde toevoeging van het woordje 'vreemde' (St.Vert.) in vier teksten lijkt hen nog verder op weg te helpen. Hoeveel nadruk ze ook mogen leggen op I Corinthe 14, ze besteden hier weinig aandacht aan de woorden van Paulus, die gezegd heeft: 'In de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong' (I Cor. 14:19). Degene die de moderne tongentaal propageert, zou veel liever duizenden onbegrijpelijke klanken produceren dan vijf begrijpelijke woorden, als we mogen afgaan op hun ijver voor en verheerlijking van de tongenervaring.

De sleutel tot I Corinthe 14 is dat er in Corinthe mensen waren die een overdreven voorkeur voor talen hadden, de talen die zij op natuurlijke wijze hadden geleerd en de talen die zij als gave van God hadden gekregen. Een grammaticale en historische studie van dit hoofdstuk zal het probleem laten zien dat daar bestond en waarmee Paulus zich bezighield. Hoewel de Corinthiërs, aan wie deze brief was gericht, Joden waren, wat hun afstamming betreft (I Cor. 10:4 laat dat zien en 12:2 spreekt het niet tegen), hadden zij veel van de Griekse moraal, manieren en houding aangenomen. De Grieken aanbaden wijsheid; wetenschappers en filosofen waren hun helden, zij speurden naar wijsheid (1:22), hielden van meeslepende woorden van menselijke wijsheid (2:4) en dit had tot gevolg dat velen uit de Corinthische gelovigen opgeblazen waren (4:18,19).

In de oude wereld was kennis van verschillende talen een buitengewoon kostbaar bezit. Het was in die tijd, net als in onze, het bewijs van onderwijs en kennis waarop men terecht trots kon zijn. Sommigen in Corinthe waren echter abnormaal trots op hun kennis van de talen. Ik geef toe dat ik ook een zekere trots zou voelen als ik vloeiend Spaans zou kunnen spreken en dubbel zo trots als ik ook nog het Frans zou beheersen alsof het mijn moedertaal was. Ik vertrouw er echter op dat ik altijd de genade zou ontvangen om nederig te zijn en nooit deze talen zal gebruiken als bewijs van mijn geleerdheid, zoals sommigen in Corinthe deden.

De apostel Paulus was een buitengewoon talenkenner. We weten zeker dat hij Hebreeuws sprak (Hand. 22:2) en Grieks (21:37). Omdat hij lang in het land Israël heeft gewoond zal hij vertrouwd zijn geweest met het Aramees en ook met de Romeinse taal die wij het Latijn noemen. Daarnaast had hij kennis van vele talen die hem door God gegeven waren ten behoeve van zijn omvangrijke bediening. Hierop doelde hij, toen hij zei: 'Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek' (I Cor. 14:18).

Sommigen in Corinthe maakten gebruik van vreemde talen als daar helemaal geen aanleiding toe bestond. Ze gebruikten ze om te pralen met hun kennis en te pronken met hun wijsheid. Hiertegen kwam Paulus in het geweer. Hij stelt dat hoewel ze wellicht waarheden verkondigden die nooit eerder waren geopenbaard (geheimenissen) en als dat gebeurde in een vreemde taal, dat ze weliswaar zichzelf opbouwden (stichtten), maar niet de ecclesia (14:4). Hoewel hij wenste dat zij allen vreemde talen beheersten, had hij liever dat zij profeteerden, dat wil zeggen, het Woord van God doorgaven (14:5). Zelfs als hij tot hen kwam en in de verschillende talen zou spreken die hij beheerste, was het toch van belang dat hij iets zou zeggen wat begrepen zou worden (14:6) en als hij zijn boodschap niet bracht in woorden die eenvoudig te begrijpen waren, zou hij in de lucht spreken (14:9). Als iemand evenwel een waarheid te verkondigen had en er slechts één taal was waarin hij zich kon uitdrukken, en deze taal niet de gebruikelijke was voor de meerderheid, dan moest hij bidden dat hij in staat zou zijn de boodschap in hun taal te vertalen (14:13).

Om deze zaken ging het in I Corinthe 14. In dit hoofdstuk vinden we niets dat het afraffelen van onverstaanbare klanken rechtvaardigt en we moeten het hoofdstuk ook niet zo proberen te verdraaien om het dat wel te laten doen. De voorzichtige student van de Bijbel kan deze menselijke, opgeblazen uiting van geluiden niet aanvaarden als een Bijbelse ervaring. Te beweren dat het dat wél is, is een satanische misvatting.